

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4946/2022
02.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Мирољуб Трајковић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд, Технички центар Ниш, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2538/2021 од 02.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2538/2021 од 02.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 536/20 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се, као незаконито, поништи решење туженог број ../20 од 02.07.2020. године, којим је тужиоцу отказан Уговор о раду број .. од 15.12.2006. године, са свим припадајућим анексима и којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад и распореди на радно место, које одговара његовој стручној спреми и способностима, као неоснован. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2538/2021 од 02.09.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредбама члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је одлучио да ревизија тужиоца није основана.

Побијана пресуда пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по

службеној дужности. Другостепени суд је своје одлучивање засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку које је оценио правилним и потпуним, тако да се наводи о погрешно и непотпуно чињеничном стању не могу са основом истицати у овом ревизијском поступку, као ни наводи о погрешној оцени доказа. Навођењем да нижестепена пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, суштински се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Таква битна повреда не представља дозвољени ревизијски разлог предвиђен у члану 407. Закона о парничном поступку, због чега наводи ревидента у том делу нису од утицаја у ревизијском поступку. На друге битне повреде парничног поступка ревидент није указао.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на радном месту ... у Одсеку за техничке услуге ... - Погон Тужиоцу је побијаним решењем отказан уговор о раду са свим пратећим анексима, јер је правноснажно осуђен за кривично дело на раду или у вези са радом - проневера из чл. 364. ст.1. КЗ. Тужени је доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 17.11.2016. године, на основу чл. 179. став 3. тачка 5. Закона о раду, због непоштовања радне дисциплине и повреде радне обавезе, јер је дана 16.09.2015. године, 17.09.2015. године и 23.09.2015. године, неовлашћено истакао гориво из возила послодавца. Пресудом Основног суда у Нишу К 152/18 од 06.07.2018. године, која је постала правноснажна 21.03.2019. године, тужилац је оглашен кривим да је дана 16.09.2015. године, 17.09.2015. године и 23.09.2015. године, у урачунљивом стању, у атару села ..., у намери да себи прибави противправну имовинску корист, присвојио укупно 30 литара горива, укупне вредности 3.920,00 динара, које му је било поверено на раду, на тај начин што је као ... у Одељењу за возни парк, Служба за одржавање ЕЕО и ММ погон ..., користио службена возила која су му поверена у раду, истима скретао са пута ...- ... и истакао безоловни бензин, који је присвојио. Тужилац је пресуду примио 25.07.2018. године. Тужилац је тужбеним захтевом тражио поништај решења о отказу уговора о раду, сматрајући да је наступила застарелост за покретање и вођење дисциплинског поступка за радње које су му упозорењем од 17.11.2016. године стављене на терет, посебно имајући у виду да му је побијаним решењем уговор о раду отказан из сасвим других законских разлога на које тужилац уопште није био упозорен.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права и то одредби члана 179. став 1. тачка 2. и 184. став 2. Закона о раду раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), а у вези са одредбом члана 103 Кривичног законика РС, закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован и одбили тужбени захтев.

Одредбом чл. 179. ст. 1. тач. 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то ако је правноснажно осуђен за кривично дело на раду или у вези са радом. Отказ уговора о раду из члана 179. став 1. тачка 2) овог закона послодавац може дати запосленом најкасније до истека рока застарелости за кривично дело утврђено законом (чл. 184. ст.2). Одредбом чл. 364. ст. 1. Кривичног законика РС прописано је да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист присвоји новац, хартије од вредности или друге покретне ствари

које су му поверене у служби или на раду у државном органу, установи или другом субјекту који не обавља привредну делатност, казниће се затвором од шест месеци до пет година. Одредбом чл. 103. овог Законика, прописана је релативна застарелост кривичног гоњења од 5 година за предметно кривично дело.

У конкретној правној ствари, тужилац је правноснажном судском одлуком осуђен за кривично дело на раду или у вези са радом. Та одлука постала је правноснажна 21.03.2019. године, а тужилац исту примио дана 25.07.2018. године. Код оваквог стања ствари, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова о постојању отказног разлога на страни тужиоца - запосленог, те да је следом, законито тужиоцу отказан уговор о раду решењем од 02.07.2020. године, применом члана 179. ст. 1. тач. 2. Закона о раду. Притом, правилно је примењена одредба чл. 184. ст. 2. Закона о раду, имајући у виду да је решење тужени донео пре истека рока из наведеног члана, а у вези чл. 103. Кривичног законика РС, односно пре 23.09.2020. године.

Неосновани су наводи ревидента у којима истиче да у диспозитиву побијаног решења нису наведени анекси који се отказују заједно са уговором о раду тужиоца, те да су исти следом остали на снази. Наиме, према чињеничном утврђењу утврђеном од стране нижестепених судова, тужени је у диспозитиву решења о отказу уговора о раду навео да уговор отказује заједно са свим припадајућим анексима, те како се ради о одредивим актима које тужени као и тужилац поседују, то што нису таксативно побројани у диспозитиву решења, не утиче на законитост и правилност решења. Неосновани су и наводи ревидента којима се указује да у решењу о отказу уговора о раду нису наведени оправдани разлози који се тичу понашања тужиоца, а који представљају отказни разлог у смислу чл. 179. ст.1. Закона о раду. Ово због тога што је послодавац искористио своју законску могућност и употребио прописан отказни разлог на основу кога је тужиоцу отказао уговор о раду, при чему је за постојање овог отказног разлога довољно да је тужилац извршио кривично дело на раду или у вези са радом, што је неспорно утврђено правноснажном осуђујућом кривичном пресудом, на коју се тужени у решењу позвао. Управо је доказано понашање тужиоца, у виду извршења кривичног дела на раду или у вези са радом, довољан отказни разлог по наведеној одредби Закона о раду. Дакле, имајући у виду дискреционо право послодавца да због постојања наведеног отказног разлога, да тужиоцу отказ, неосновани су и ревизијски наводи у делу у коме се указује да је постојала могућност изрицања блаже мере.

Што се тиче приговора застарелости покретања и вођења дисциплинског поступка, те ревизијских навода у том смеру, нижестепени судови су за своје одлуке у том делу дали довољне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд и на њих упућује, указујући да је побијано решење донето пре истека рока из чл. 184. ст.2. Закона о раду, а имајући у виду одредбу члана 103. став 1. тачка 4. Кривичног законика, којом је прописано да ако у овом законнику није друкчије одређено, кривично гоњење не може се предузети кад протекне пет година од извршења кривичног дела за које се по закону може изрећи казна затвора преко три године.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**